

Грабчо, Маріи.

Извинете за малко; тука съм пакъ за-
вчасъ. (*Като излиза на бързо пада предъ*
вратата).

Петко.

Полегичка, полегичка! Какво ви стана?

Грабчо.

Ахъ! ржката ми! охъ!

Стоилъ, го вдига:

Ударихте ли ся, чорбаджи?

Грабчо.

Малко нѣщо. Ще мине. Припнахъ да
прибера часъ по-скоро тѣя пары, защото
крадцытъ и грабителитъ на тоз' свѣтъ не
сж малко и не ги грызе съвѣстьта.

Стоилъ.

Нѣма нищо, нѣма нищо, паритъ ще ся
прибератъ. Ще заповѣдамъ на чилѣкътъ
да почака.

Грабчо.

Добрѣ, ама сѣ трѣба азъ да видя тоз'
чилѣкъ.

Славчо.

Вижте го, тате; а ный ще поизлѣземъ
въ градината, гдѣто казахъ на сулгитъ да
ни донесатъ поржчкитъ отъ *казиното*.

Грабчо.

Идете, идете въ градината, и азъ сега
ще дода.
